

Pasaulinių bestselerių „Mes dedame tašką“
ir „Veritè“ autorės romanas

IEŠKANT VILTIES

Romanas

COLLEEN
HOOVER

baltos lankos

Colleen Hoover

Ieškant vilties

romanas

Iš anglų kalbos vertė Kristina Janulytė

baltos lankos

Pirmas skyrius

Mano širdies ritmas įspėja nelįsti. Les ne sykį kartojo, kad tai – ne mano reikalas. Bet ji nežino, ką reiškia būti broliu. Ji nė nenuokia, kaip sunku nekreipti dėmesio, apsimesti, kad aš čia *niekuo* dėtas. Štai kodėl dabar šis šunsnukis man toks svarbus.

Įkišu rankas į užpakalines džinsų kišenes, labai tikiuosi, kad jos ten ir liks. Stoviu už sofos ir žiūriu į jį. Įdomu, kiek užtruks, kol mane pamatys. Sprendžiant iš to, kaip tvirtai laiko jį apsižergusią paną, vargu ar greitai mane pastebės. Kelias minutes stoviu už jų, vakarėlis tęsiasi ir niekas nė neįtaria, kad dar lašas – ir prarasiu savitvardą. Noriu išsitraukti telefoną, kad turėčiau įrodymų, bet negaliu taip elgtis su Les. Jai nereikia to matyti.

– Labas, – galiausiai ištariu, daugiau nė sekundės negalėdamas tylėti.

Jei ilgiau stebėsiu, kaip glosto šios merginos krūtis, visiškai negerbdamas jųdviejų su Les santykių, nuplėšiu jam ranką.

Atitraukęs savo lūpas nuo josios, Greisonas atlošia galvą ir dėbso į mane apsiblaususiu žvilgsniu. Matau, kaip jį apima baimė pagaliau supratus, jog už jo stovi tas, kurį išvysti šiandien čia tikėjosi mažiausiai.

– Holderi, – sako, nustumdamas merginą sau nuo kelių.

Sunkiai pakyla, vos sugeba nustovėti tiesiai. Maldaujamai žiūri į mane ir rodo į merginą, dabar besitaisančią gerokai per trumpą sijoną.

– Viskas ne taip, kaip atrodo.

Ištraukiu rankas iš kišenių ir sukryžiuoju ant krūtinės. Tvirčiau sugniaužiu kumštį, kad nesusigundyčiau trenkti jam į veidą.

Nuleidžiu žvilgsnį į grindis ir įkvepiu. Tada dar kartą. Ir dar kartelį, šįkart dėl smagumo – mėgaujosi matydamas, kaip jis gūžiasi. Papurtau galvą ir pakeliu akis į jį.

– Duok telefoną.

Jo sumišusi mina atrodytų juokinga, jei nebūčiau toks įsiutęs. Jis nusijuokia ir žengia atatupstas, bet atsitrenkia į kavos staliuką. Delnu pasiremia į stiklą, kad nesukluptų, tada išsitiesia.

– Pasiimk savo suknistą telefoną, – numykia jis.

Nežiūrėdamas į mane svirduliuoja aplink kavos staliuką. Aš ramiai apeinu sofą ir ištiesęs ranką užstoju jam kelią.

– Duok telefoną, Greisonai. *Dabar.*

Nesu už jį nei aukštesnis, nei stambesnis, mes – panašaus sudėjimo. Tačiau esu įpykęs, o tai suteikia pranašumo, ir Greisonas tai mato. Jis žengia atatupstas, taip įvarydamas save į svetainės kampą, ne pats protingiausias sprendimas. Pasiraušęs iš kišenės galiausiai išsitraukia telefoną.

– Kam tau jo reikia? – klausia.

Išplėšęs telefoną jam iš rankų, surenku Les numerį, tada gražinu Greisonui.

– Paskambink jai. Pasakyk, koks šunsnukis esi, ir viską nutrauk.

Greisonas žiūri į telefono ekraną, tada vėl į mane.

– Užsikrušk, – iškošia.

Ramiai įkvepiu, pasukioju kaklą ir trakšteliu žandikaulį. Nenugalšinęs troškimo paleisti jam kraują, pasilenkiu į priekį, sugriebiu jam už apykaklės ir priremiu prie sienos, dilbiu spaudžiu kaklą. Primenu sau, kad jei iškaršiu kailį prieš jam paskambinant Les, pastangos pastarąsias dešimt minučių valdytis nueis perniek.

Sukandu dantis, įtempiu žandikaulį, jaučiu, kaip tvinkčioja galvoje. Dar nieko niekada nesu taip nekentęs. *Man pačiam* baisu, ką norėčiau jam padaryti.

Žiūriu tiesiai jam į akis ir sakau, kas bus toliau.

– Greisonai, – iškošiu pro sukąstus dantis. – Jei nenori, kad netekčiau savitvardos, dabar pat pridėsi telefoną prie ausies, paskambinsi mano sesei ir viską užbaigsi. Tada padėsi ragelį ir niekada daugiau su ja nešnekėsi.

Stipriau suspaudžiu kaklą, trūkstant deguonies jo veidas dabar raudonesnis už marškinėlius.

– Gerai, – burbteli bandydamas išsivaduoti.

Palaukiu, kol paspaudžia „skambinti“, tik tada paleidžiu. Nenuleisdamas nuo manęs žvilgsnio, priglaudžia telefoną prie ausies, abu stovime ir laukiame, kol Les atsilieps.

Žinau, kad Les liks įskaudinta, bet ji nė nenutuokia, ką jis veikia jai už nugaros. Kaskart, kai kiti papasakoja apie Greisono nuotykius, jis kažkaip sugeba ir vėl grįžti į jos gyvenimą.

Tik ne šįkart. Nes ketinu įsikišti. Nesėdėsiu sudėjęs rankų, neleisiu jam ilgiau taip elgtis su mano sese.

– Labas, – pasisveikina į ragelį.

Nusisuka, nori su ja kalbėtis niekieno nesiklausomas, bet aš vėl priremiu jo petį prie sienos. Jis suvirpa.

– Ne, mažyte, – sako nervingai. – Aš pas Džeksoną. – Stoją ilga pauzė, jis klausosi. – Žinau, ką sakiau, melavau. Todėl ir skambinu. Les, aš... Manau, mums reikia padaryti pertrauką.

Papurtau galvą, leisdamas suprasti, kad jam neišdegs. Nenoriu, kad jie padarytų pertrauką. Trokštu, kad išsiskirtų visiems laikams.

Jis pavarto akis ir laisva ranka parodo vidurinį pirštą.

– Aš su tavim skiriuosi, – išpyškina šaltai.

Leidžia jai kalbėti, o pats tyli. Jo abejingumas tik įrodo, koks jis beširdis išgama. Man dreba rankos ir spaudžia krūtinę, suprantu, kaip šiuo metu jaučiasi Les. Aš dėl to kaltas, bet Les nusipelnė geresnio, net jei pati to dar nesupranta.

– Dedu ragelį, – sako Greisonas baigdamas pokalbį.

Priremiu jo galvą prie sienos, verčiu žiūrėti tiesiai į mane.

– Atsiprašyk jos, – tyliai sakau, nenorėdamas, kad ji išgirstų.

Jis užsimerkia ir atsidūsta, tada nuleidžia galvą.

– Atsiprašau, Lesle. Nenorėjau, kad viskas taip baigtųsi.

Patraukia telefoną nuo ausies ir skubiai baigia pokalbį. Kelias sekundes spokso į ekraną.

– Tikiuosi, dabar esi laimingas, – sako vėl žvelgdamas į mane. – Ką tik sudaužei savo sesei širdį.

Tokie paskutiniai Greisono man ištarti žodžiai. Du kartus kumščiu trenkiu į žandikaulį ir jis krenta ant grindų. Purtydamas ranką traukiuosi link durų. Man nespėjus priėti prie automobilio, užpakalinėje kelnų kišenėje suvibruoja telefonas. Išsitraukiu ir nė nežiūrėdamas, kas skambina, atsiliepiu.

– Labas, – pasisveikinu, stengdamasis nuslėpti iš pykčio drebantį balsą, nes girdžiu, kaip verkia. – Atvažiuoju, Les. Viskas bus gerai, atvažiuoju.

Nuo Greisono skambučio praėjo diena, bet aš tebesijaučiu kaltas, todėl save bausdamas vakare nubėgu papildomas dvi mylias. Nesitikėjau, kad Les bus tokia sugniuždyta. Dabar suprantu, kad vakarykštis skambutis nebuvo pats geriausias sumanymas, bet turėjau ko nors imtis, negalėjau leisti, kad ją toliau apgaudinėtų.

Visgi labiausiai nesitikėjau, kad ji pyks ne tik ant Greisono. Ji keikė visą vyrų giminę. Vadino juos „nesveikais šikniais“, vaikščiojo po kambarį pirmyn ir atgal, o aš sėdėjau ir ją stebėjau. Galiausiai pratrūko raudoti, susirangė lovoje ir verkė, kol užmigo. Man užmigti neleido žinojimas, kad esu atsakingas už jos širdgėlą. Naktį praleidau jos kambaryje, viena vertus, kad įsitikinčiau, jog jai nieko nenutiks, bet labiau dėl to, kad silpnumo akimirką nesugalvotų skambinti Greisonui.

Bet Les stipresnė, nei maniau. Nebandė jam skambinti nei vakar, nei šiandien. Naktį mažai miegojo, tad priešpiet nuėjo į savo kambarį nusūsti. Vis stabtelėdavau prie jos kambario durų, norėjau įsitikinti, ar neišgirsiu kalbančios telefonu, todėl žinau, kad jam neskambino. Bent jau, kai buvau namie. Tiesą sakant, esu tikras, kad negailestingas vakarykštis skambutis buvo būtent tai, ko reikėjo, kad pamatytų jo tikrąjį veidą.

Prie durų nusispyręs batus einu į virtuvę įsipilti vandens. Dabar šeštadienio vakaras, paprastai eičiau susitikti su Danieľiu, bet jau parašiau jam, kad šiandien liksiu namie. Pažadėjau Les kartu vakaroti, nes ji dar nepasiruošusi eiti į miestą ir rizikuoti sutikti Greisoną. Gerai, kad ji šauni, nes nepažįstu daug septyniolikmečių, kurie šeštadienio vakarėlį iškeistų į mergaitiškų filmų seansą su savo sielvartaujančia sesute. Bet

vėlgi, dauguma brolių ir sesių neturi to, ką turime mudu su Les. Nežinau, ar mūsų artimas ryšys kaip nors susijęs su tuo, kad esame dvyniai. Les mano vienintelė sesuo, tad neturiu, su kuo palyginti. Ji mano, kad pernelyg ją saugau, ir turbūt tai tiesa, bet artimiausiu metu neketinu pasikeisti. Vėliau – irgi.

Užbėgu laiptais, nusivelku marškinėlius ir įeinu į vonios kambarį. Atsukęs vandenį, nueinu iki jos kambario ir pabeldžiu į duris.

– Greitai palįsiu po dušu. Užsakysi picos?

Atsiremiu į duris ir pasilenkęs nusitraukiu kojines. Pasiukęs metu jas į vonios kambarį, tada dar kartelį pabeldžiu į duris.

– Les!

Ji neatsako, atsidūstu ir užverčiu galvą į lubas. Jei kalba su juo telefonu – supyksiu. Kita vertus, jei juodu kalbasi, tikėtina, jis jau pasakė, kad aš kaltas dėl jų skyrybų, tada įsiutusi bus *ji*. Nusišluostau delnus į šortus ir atidarau jos kambario duris, pasiruošęs dar vienam aistringam pamokslui, kaip neturėčiau kištis į kitų reikalus.

Įėjęs į kambarį, randu Les ant lovos ir akimirksniu nusikeliu į vaikystę. Į akimirką, kuri mane pakeitė. Viską, kas esu. Visą mane *supusį* pasaulį. Ryškias spalvas pakeitė rūškanota bedvasė pilkuma. Dangus, žolė, medžiai... Visa, kas kadaise buvo gražu, neteko žavesio tą akimirką, kai supratau esąs atsakingas dėl to, kad mūsų geriausia draugė Houp dingo.

Daugiau niekada taip, kaip anksčiau, nebežiūrėjau į žmones. Niekada taip, kaip anksčiau, nebežiūrėjau į gamtą. Niekada taip, kaip anksčiau, nebežiūrėjau į savo ateitį. Viskas nuostojo prasmės, tikslo ir priežasties, tapo tik gyvenimo šešėliu.

Kadaise džiaugsmu trykštantis pasaulis virto miglota, niūria, nespaltvota fotokopija.

Visai kaip Les akys.

Šios akys ne jos. Plačiai atmerktos, žiūri tiesiai į mane.

Bet jos priklauso ne jai.

Akyse nebelikę gyvybės. Ši mergina – pilka, bespalvė mano sesers kopija.

Manoji Les.

Negaliu pajudėti. Laukiu, kol sumirksės, nusijuoks, pratrūks kvatoti iš kvailo pokšto, kurį man iškrėtė. Laukiu, kol mano širdis ims vėl plakti, o plaučiai traukti orą. Laukiu, kol atgausiu savitvardą, nes nežinau, kas dabar mane valdo. Tikrai ne *aš pats*. Laukiu ir svarstau, kiek ilgai ji taip ištvėrs. Kiek išbus taip plačiai atsimerkus? Kiek nekvėpuos, kol kūnas staiga truktels taip reikalingo gurkšnio oro?

Kiek užtruksiu, kol jai *padėsiu*?

Rankomis liečiu jai veidą, suimu už rankų, purtau ir guldaui sau ant kelių. Jai iš rankos ant grindų iškrenta tuščias tablečių buteliukas, bet aš atsisakau į jį žiūrėti. Jos akys vis dar bedvasės, nežiūri į mane, o kai bandau pakelti jos galvą, ši nusvyra.

Kai surinku jos vardą, ji nė nekrūpteli, kai pliaukšteliu per veidą – nesusiraukia, o kai pravirkstu – nereagoja.

Ji nedaro visiškai nieko.

Ji neguodžia, kad viskas bus gerai, man supratus, jog mirė geresnioji mano puselė.